

Оставяшь менѣ клятѣ въ бѣдѣ!
А азъ какъ щѣ да тя забравѣ?

Ако и да изневѣри мене ты
Сръдце, кога ся случи да тя видѣ,
Камъ тебе, драгый, паку то лѣти:
Забравяй! ако не ти ся свиди!

Отъ буенѣ въ грѣды огнь азъ горѣ,
Ты нѣмашъ милость да мя пожалѣешь,
Оставяшь мя самѣ, — да мрѣ
Че съ другѣ ты щешъ да живѣешь!

19.

За что е менѣ все станало тѣсно?
Что ми гори такѣвъ огнь въ грѣды?
Както напрѣдъ не е ли небе ясно?
Или не свѣтятъ лѣскавы звѣзды?

Ахъ! сръдце, сръдце мое уморено!
Зачто не си мирно, както напрѣдъ?
Отъ что си тѣй далечъ увлѣчено?
Отъ что туптишь и биешъ тѣй безъ
рядъ? —

Въ свѣта е все както всяка година
Врѣви си всичко стройно по ряда:
На небе грѣють — слънце мѣсячина
И свѣтлы звѣзды ся лѣщятъ всегда;